

~~57~~

48

Dublin ret. leytt

Mr. Hutton

de jure.

20

Sis. myös: Frese, Passions-tanker

Någre

POËTISKE

Samlingar /

Författade

af

JACOB FRESE;

Och igenom Trycket utkomne

Anno MDCCXXVIII.

STOCKHOLM,

Tryckt med JOH. LAUR. HORNNS, Kongl. Antiqui.
Archiv. Boktryckares egen befohnad

Johan Israël Torpadius.

Herde- och Landt-leswernes Liuflighet.

Mel. Ut ej wänskap brörs ic.

H

I.

Ä dock fåfängt alt, alt fåfängt uppå Jorden?
Swad kan Os då här ett sanstult nöije gie?
Jungen för beswär ännu är friad worden:

Swad har fordom stiedt, som icke än kan stie?

Höghet kan en ei/ ei rikdom båta;

Under gyllen duk man sorgse hiarta bår:

Swarken gagnar le/ ei eller gråta:

Fåfängt/ fåfängt alt båd' Gråt och Løije är.

II.

Men at jag mig dock utaf min del må glädia,

Wandrar jag min wäg och söker enslighet;

Ensligheten kan min Frihet mig tilstådia,

Frihet föder ro och dödar all förtret.

Nöjet är för alt en himmelsk gåfwa/
 Dock kan ingen någd förutan Frihet bo:
 Frihet endast kan Of nöije läfwa;
 Nöjet endast kan i Frid och Frihet gro.

III.

Ach hwad Rolighet! på gröna tufwor sittaa,
 Och på bygden bo och bli bland Atermån;
 Nyttia lyckans län, och Nöjets dammar wittia,
 Bärja åbrets frucht, och mångfalt få igten.
 Där kan man sin sorg wid plogen glömma,
 Och sin hälsa kan man där med arbet få;
 Uppå hårda strå om Koser drömma/
 Koser drömma om uppå de hårda strå.

IV.

Där må lyckan bäst förutan afwund främjas:
 Ofkuld för försät och falskhet wara fri.
 Menlöshet med Rätt, och Rätt med Sanning sämjas:
 Arligheten le åt list och listneri:
 Ondskan måste där til Ryggia wika;
 Misgunst, Nit och wrede skingras under sky:
 Håmd med Hat och Hot och Lögn tillika,
 Blekna utaf blygd och bort til fiällen fly.

V.

När wid dagens Rand den gyllne Morgonröda,
 Sig om trädens topp och bergens spetsar swängt;
 Daggen och förut har watnat Jordens gröda,
 Samt på blad och blom sin pärlledroppar stänkt.

Börjar Lärkian strart sin wisa qwåda,
 Bindu Herden med sin' hiordar gå i wall;
 Lustens Fiäder-Flock sig ömsom glåda,
 Mana Echos Lind och Bergens återfall.

VI.

Spaka fåren se'n i blomsterångiar beta:
 Gettren gnaga måß af sten och bergen grå;
 Och det spåda grås på ludna kullar leta,
 Ell' af blad och barr sin rika föda få.
 Herden medlertid dem sammanläckar,
 Blåser i sitt horn, och där han ledsen är,
 Han de mogna bår i marken pläckar,
 Eller ock sitt namn i biörke barken skiär.

VII.

Når sig Solen se'n til skymnings-dalen lutar,
 Bryter Han sig löf utaf de gröna trå;
 Siunger så en sång, ell' uti Hornen tutar;
 Under Spel och Sång han drifwer hem sitt få.
 Då ses Herde-Barn i marken springa,
 Lekar, Lust och Skiämt i gråset börja på;
 Och Herdinnor sig med Herdar swinga,
 In til mörkret täkt det wida hwålsda blå.

VIII.

Bonden af sitt Bruk, och wid sin flögd sig glåder,
 Giårdar om sin Jord, sin Åker, Ång och By;
 Noga aktning gier på ondt- och wackert wåder,
 Wet hwad glödas skal i nedan och i ny.

Snart för wattnets-folk förfät han ställer;
 Snart han Luftens få, och Skogens boskap tar;
 Snart han grymma diur och Björnar fäller;
 Sällan ledsnar den som något giora har.

IX.

Städse Han på Lust, på Wallust aldrig tänker,
 Aldrig han sig twär med röda Drufwors blod;
 Är han ei til Pas, och något honom kränker,
 Styrker han sig hälst af rena Kiällans flod.
 Och fast han sitt bord ei präktrigt dukar,
 Han bland blomster dock har bryta lärt sitt bröd;
 Måttligheten han för kydder brukar;
 Och hwad gagnar dock ett syndigt öfwerflöd?

X.

Hwad lycksalighet? hwad glädie frögd och fromma?
 I de låga Liäll och tyfsta Hyddor bo;
 Där som Frid och Lust på Törne-buskar blomma:
 Säkerhet och Hopp på gröna ängiar gro.
 Fåfångt, fåfångt må alt annat heta,
 Intet nöije jag förutan frihet wet;
 Säll den nöije lärt i Frihet leta!
 Hwilo är hans Sömn / hans arbet Kolighet.

Swer:
Sf

Fred och Rolighet.

HEROICUM:

Du älskade Fred! Du hvars mans rolige lefnad:
 Riken och Länders flor: Regenters lycka och trefnad:
 Gyllene tidens pris: Nationers Heder och Åhra:
 Bok-wetts idoga bruk: all konstens Uphof och Lära:
 Ynnighet är ditt lån: all ting du rikliga byter;
 Kring dine ågor och strand wälsignelse strömmar och fluter.
 Armod må du i nöd och i nakenhet åhrliga höllia;
 Lag, Rätt, Wisdom och Råd din kloka styrelse föllia.
 ' Fred för Orlog i band: Fred stillar Twång och Klände:
 " Fred är krigets Slut: och Fred är Farlighets Unde.

Ett annat

Krig! du skadlige Krig! du
 Som med Eld och med
 Gruffsamhet, härjan och
 Rådior, Bojor och Band wil
 All din Långtan å kamp,
 Rån din dagliga Rätt, och
 Hwar du och dine gå fram,
 Fastaste Borger och Slätt,

skrifter.

twer

Fegd och Krig.

HEROICUM:

S! du stadliga krig! du hvars mans sorglige lefnad:
 Riken- och Länders fall: Tyranners lycka och trefnad:
 Gyllene tiders twång: Nationers swikliga åhra:
 Bok-wetts hat och förakt: ett Gift för konster och lära.
 Fattigdom är dit lån: du torstiga delar och byter:
 Fiärran ifrån din Strand Wälsignelsen ledes och snter.
 Armod må du i nöd och i nakenhet skamliga höllja;
 Ros, Mord, Laster och Fel din blinda styrelse föllja.
 „Krig för Sämjan i band: Krig föder Twång och Elände:
 „Krig är Fredsens Slut: och Krig är Kolighets Unde.

öfwer Krig.

Hjeltars blodiga lusta,
 udd til Strids lärt manliga rusta;
 Brand, Gråt, Siflan, Fångelse, Plåga,
 du i sridene wåga.
 Blod, Blånad, Sårsmål och Bane,
 Mord din stundliga Wane!
 där ligga Hjältarne döde:
 Land, Städer och byarna öde.

Öf

Öfwer den Giruge.

Sinnelen all sin kraft uppå sitt wirckande tårer,
 Och dock uestliga sig med spinckotte myggorne närer;
 Afwen å sådana lätt, sit lif den giruge fräter:
 Trånas uti sin swett / och under naglarne åter.

Öfwer den Slitige.

SOm de idoge Vi på blomstren tidiga klånga,
 Och sig å Roser och Blad, samt spåda Lilliorna hånnga,
 Samkande så sin must, at sig och främmande nära;
 Gifwa sin åhrliga skatt, sin tunga troliga bära;
 Så den slitige ock sitt wärf och åhrende rättar:
 Vänter af Him'lens lån / och titt den hungroge måttar.

Jämförelse emellan den Late och Myran.

“**M**Yran, ett artigt Fölk! af åhrets härliga gröda,
 “ Samkar och släpar och spar, til wintrens torftiga föda;
 “ Mån'skian likare Så, de kommande tiderne glömmar,
 “ Lefwer i wekliga lust, och wråk's och wakande drömmar.
 “ Later hura dig om, och lär, hwad Myrorne låra:
 “ De som i wädret så / de få uti Lustene skåra.

Herren är min Hålsa.

Herre! du äst min tröst: Du kånst mig i nödene frålssa;
 Gud! min Salighets Horn, mitt Hopp, min ewiga hålsa.

Jag wet på hwem jag tror.

Wad är emot din makt de främmande fattige Gudar?
 Tu, äst lefwande Gud hwars Tordön i lustene liuder:
 Tu, som i löndom ser, och west hwad tanckarna mena;
 Herre! på tig jag tror: på Tig jag tröstar allena.

Jag wet / at min Förlåßare lefwet.

Efter en ihlande blåst, Eld, Åstia och stormande wäder,
 Skiner Solen igen, och luften liusliga gläder;
 Så, när wärldenes Haf mot mig sitt swallande häfwet,
 Jag jämt bidar å börd: ty min Förlåßare lefwet.

Anden kommer.

Bllhorne bulra och gny, och Hafwet och floderne fråsa;
 Luften suckande blås, och wädrer stormande hwåsa;
 Därföre reder Ehr hån, och lamporne snarlige tånden:
 Anden stöter Uß an / och ingen tänker å Anden.

Yttersta dagens teckn.

Du skola Dalar och Diup sig opp i Högdene häfwa,
 Luften blandad uti den heta qwalmenne swäfwä;
 Klyfter och resige Bårg de tunga skuldrorne staka;
 Himmelen häpna och fly, och Jorden bogna och braka:
 Hafwet tändas i brand, och stå i liusande låga,
 Swart Creatur härwid förnimma ångslan och plåga:
 Siölar och Grundlöse Swalg uti moln sig fastliga wälta,
 Och Elementren i Eld uplösas, flyta och smälta:
 Dagen dunkla i hast, des klarhet synliga tiöckna,
 Stiernor, Måne och Sol både falla, twina och slockna:
 Häpenhet, Wånda och Sträck sku följja hwarannan i nöden,
 Brak och gnistrande gny, Flykt, Fruktan, Fasa och döden.
 Som när Fikona trån och alla tråna de knoppas,
 Wåhren är inne, och man den blida Sommaren hoppas:
 Så, när sådane Teckn och de förebedelser hända:
 Lyster Ehr Huswuden opp / då nalkas wärldenes ända.

Helfwetes plågor.

Du skola frömmar af Eld, och Swafwelwågorne swalla,
 Dimba och frätande dagg alt stadiga stiga och falla:

Dagon * och Drakan sielf bland lågande Floderne fluta:
 Afgrunda-Lejonet i den diupa Kulone ryta:
 Swåfwande Spöken och Troll samt Gastar fassliga skråla:
 Dieflarne tusende tals/ som wildiur, tiuta och wråla:
 Örene Andarne/ likt de lede Ormarne hwåsa,
 Etter och döddande Gift i kring sig spruta och fråsa.
 De fördömde/ af wärck, sig sielf skola såra och jarga,
 Och uti swidande qwal sine tungor tugga och targa.
 Dem skal sådana sorg och slit bedröfwelse hända,
 Att de i Eldene sig, som uflaste Matkarne, wända.
 Gråt och gnisslande Gny skal där i pinnone höras,
 Och uti allas Munn allt jämt förbannelse föras.
 Herrans hämnande hand och hans rättmätiga wrede,
 Skal få syndare fatt, och gripa Dieflarne lede.
 Helfwites Hårar och allt skal där förtwiflande ropa:
 Faller J Högar och Bårg öfwer Oss! Och faller i hoya!
 Skyler oss och för den/ som mäktig å stolene sitter!
 Ack huru swår en tid! en Ewigghet/ ack huru bitter!

* Dagon, Gift, Gud; de Philisters Af-Gud. Dom. 3. 16: v. 23.

Betraktande

Af

Guds Allmakt och Godhet /
Alle tings Säfång- och Vörgängelighet /
Döden /
Och den tilkommande Roligheten.

NÅ då Solen i högd en morgon skinande blyste,
 Och öfver högar och berg des strålände anlete lyst;
 Rätt då foglar och diur af wintrens långliga dwala
 Wättes / och hördes om ann' uti skog och i markene tala;
 Började mig där wid Guds under i tankarne rinna,
 Som wi fierran och när uti alt det skapade sinna.
 Ja, jag wille här af hans lofs betraktande lära,
 Ty de Skapade ting förkunna Skaparens Ihra.

Huru härliga lys det Blå-bestiernade Fäste!
 O huru prindliga kläd's den Jord Wi bygge och giäste!

Währen tedde sig an, med blomster tusende sköna,
 (Skiftande Blader och färg) blå / hwita / gula och gröna.

Ufkrarne hårliga stod' uti wårt och i skiutande gröda,
 Vårande örter och gräs med margfall spisning och föda.
 Diuren smygade fram ur skyggige gömslor och stogar,
 Samlade sig til språng å slätter och skallotte mogar.
 Somblige sig med Ros och spaksamt somblige närde,
 Och de gamble sin art och åtbörd ingarna lärde.
 Foglarne qwittrade gåldt på trädens toppar och grenar;
 Fiskarne i sitt stimm slogo ut de blankote fenar.
 Wattnet skilde sin wåg för glupske fnysande hwalar;
 Väctar bröte sig hän genom ångiar, lunder och dalar.
 Swanen simnade snält asinätte wikar och floder,
 Seglade med sitt dun förutan styre och roder.
 Hafwet skummades op och wågorna wrängdes i wäder,
 Lade sig åter i stillt: som man ett lugnande skåder.
 Wädret flåktade fram ett liummigt swåfswande delte,
 Och uti Uspars löf med sakta susande spelte.

Dock, Allsmåttige Gud! hwad mer Du dråpliga gjorde,
 Finnes af alt Ditt wärk i tino Heliga orde.
 Dit blif Lius/ uti hast sig fram om mörkrena trängde,
 Så at Klarhet och Skien sig kring om rymdena swängde.
 Himmelen i sin freh förmår Du wissliga wända,
 Och Dit wälde å stråkt alt in til wärldenes ånda.

Dvällande brunnar och språng Du op ur Jordene leder,
 Stridande strömmar och fall öfver höga klipporna breder.
 Bland den fiädrade flock som ner å markene swingar,
 Klär Du präktiga ut Påfoglens fiäder och wingar.
 Höken uti sine flygt, Du lärer Söder ut hasta, *
 Dufworne ägnas en Art, at de sig tumla och kasta.
 Åtelen är til reds för Sohl-motstarrande Örnar,
 Wårter, fänad och diur för Nam-bewäpnade Björnar.
 Lejonet i sin jagt med Rof Du gläder och måttar,
 Du gier korparna spis och deras ropande lättar.
 Du west tider och stund när hastwande hinderna föda, **
 Huru de twingas i nöd, Du west deras ängslan och möda.
 Hästenom får Du mod hans hals rätt zirliga pryder, ***
 Och han rasar enär trummeten klingar och lyder.
 Han förfäras en lätt för spjut och glimmande glaswar,
 Fynser och fålas och fräs där han i stridene traswar.
 Du med mäktigan Arm then Ören Behemot häfwer,
 Och Leviatan uti sin styrkio dämpar och qwåfwer.
 Där hans sprutande doct är blåß och eldiga strömmar, } NB.
 Och hans nysande som ett Skien förfärliga glimmar.
 Ja, med et endaste ord Du alt hans rasande saktar,
 Skönt han järn / som strå / som intet kopparen aktar.

Här

* Jobs 39. cap. v. 29. ** Jobs 39. cap. v. 4. och 5. *** Ibid. v. 22.
 NB. Läs Jobs 40. och 41. cap. 9. 10. v.

Här wid helige Gud! mig rått ett rnsande twingar,
 Och jag signar åt Jord med helt utmattade wingar;
 Men tin Nåde igen mig kraftiga fattar och förer,
 Och min håpenhet hän som moln för-stringrar och störer.

Nu så wida sig här tin Allmakt grundar och sträcker,
 Lika så widt dina Nåd/ din godhet flöder och väcker.

Men stian feklar eij Råd/ Konst/ Klokhhet och tarflige Funder/
 Wisdom/ Snille och Wet; Hon är Dine giärningars under.

Henne Du alt uti wäld, uti makt, i besittande gifwer,
 Alt til Watten och Land Hon en behärskare blifwer.

Hon kan Sölswer och Gull af bergens innersta leta/
 Pärlor ur Flodens diup/ Hon kan påfinna och weta,

Hwar *Diamanterne* fås ur bergens hårdesta klyfter/
 Och hwad wore så högt dit hon ei tankarne lyfter?

Hennes å Skog och Mark/ Lid/* Lund/ Land/ Ungiar och
 Hedar/ **

Allt hwad å Jordenes widd sig ökar, ymnar och bredar,

Hwad utur hafwet fås, hwad nånsin flytande hwälfwer,

Strömm/ Flod/ Dammar och Diup/ Siö/ Bäckar/ Brunnar
 och Elfwer.

Hennes å Wälde och Prækt/ Gunst/ Rnnest/ Höghet och Åhra/
 Men huru få fins de sin höghet rättliga bära?

* Lid/ är Berg eller Backe.

** Hedar/ äre Sand:Malmar.

Ja hon niuter och har hwad nånsin henne behagar,
 Glädie/ Hugnad och Frögd/ Lust/ Løye och rolige dagar.

MEn huru stor hon är med onwårderliga gåfwor,
 Är'et allena et lån af snart förgånglige håfwor.
 Hwad står stundelig ei för Tid och Öde i fara?
 Hwad kan grundat och fast inunder Solene wara?

Himlarne må sig uti sitt loyp förnwa och wända,
 Hafwa de dock ett måhl och deras skiften en ända.
 Alle Jordiske ting huru de syns ystwas ock brasta,
 Sambla sig åter i mull och mötas igen i sin aska.
 Allt far undan och flyr och när en tid här å tiden.
 Skal den ytterste tid och gjöra en ända på tiden.

Jag såg Glädie och Lust/ sig mätta i kiämpande flöde,
 Men jag märkte där hos ett hotande sorgligt öde,
 Bäst jag wände mig om så hade de snarlige swunnit,
 Och dera' rumm war se'n ei mer när hopenne funnit.
 Widare såg jag ock hån til tidsens twång och elände,
 Och mig mötte beswär ehwart jag fikte och wände.
 O huru bundit är Alt! Huru swår war bärkning och söda!
 Wisdom/ Därskap och Wett/ Allt/ Allt är jammer och möda.*

* Predikarens 1. cap. v. 17.

Dåranom händer ibland som han alt wisliga gjorde/
 Och den Wise igen som dåranom ägnad' och borde.
 Den ogudaktige med den frommas lycka bekrönes/
 Den Gudfruktige med den argas plåga belönes.
 Skicklighet ei til Gunst ei Konst til Rikedom hielper/
 Hwad den ene giedt hopp en annan skadar och stielper.
 En af fångelse förd blir högder å Konglige Thronen/
 Unnan af Konunga börd måst lämna Scepter och Cronen.
 Sådän är wärldsens Art/ Sed/ Skick och swikliga Lycka/
 Somblige lida förtryck och somblige andre förtrycka.

NYtterst kommer här anthen swultne och hungrade Giästen/
 Tysta Hyddones Drätt/ som rider å blackotte Hästen/
 Slägte-Altödaren, ja, den Trumpna/ Ohyggliga/ Gambla/
 Toma och Tunna/ som jämt wil fånga/ fälla och sambla/
 Döden Syndenes Son/ obeweklig af ångslan och böner,
 Ytterst hållar och han på Adams döttrar och Söner,
 Dem han å olift sätt om lif och lefwerne bringar,
 Och med grusliga makt dem hotar/ trycker och twingar/
 Somblige han uti hast och pinsamt somblige späker,
 Och sine fångne i mull til mahl och förödelse wråker;
 Detta är åndan å Allt. Och Ho kan stilja i grafwen
 Konunga spiran? Ho kan åtstilja Tiggare staswen?

E

Men's

Men skian kommen af Jord til Jord måst' snarligen komma,
 Liket en Drömm/ en Strömm/ ett Gräs/ ett Glas/ ene Blomma.

SEn I dödlige! se'n en sorgligt lysande Spegel,
 Och påminner Er jämt Er bortgångs lära och Regel.
 Om uti Saligt hopp, I döden i tankarne bore,
 Han Ehr icke så swår så altings fasetlig wore.
 Ty så gruslig han är dem ei hans nalkande lida,
 Lika så lustig är han dem honom tröstliga bida.
 Och hwad wille han wähl mot de behertade wäga?
 Bruten är ju hans udd/ och bräckt hans skadliga bäga.
 Döden dödar oss ej/ han wil i fällande frälsta/
 Döden å kropsens död/ och döden å själens hälsa.
 Han gör ett hastigt tabl af all wår tråldom och möda,
 Följer oss i wår Graf när wi äre stele och döda;
 Han afläder oss ock; Men straxt wår nakenhet höljer,
 I den swalkande Matt, och uti Grafwena dösj. r.
 Lämnar oss i wår frid, och om oss dörena sluter,
 Där wår aska sitt hägn af wårdande Andarne niuter.

O huru fälle å de som i Jordene liggja och hwila!
 I den Wäneste Jord! dit de från nödene ihla.
 Där ei arbete mer de trötta skuldrorne twingar/
 Men de döde ha ro. inunder Mattenes wingar.

Och ei plågor och twång af hunger och nakenhet kiänna,
 Eller at kiölden stjär, ell hetan mera må bränna.

Hwar'från alle i hast wid domsens nalkande wäckas,
 Då när högarna fly och diupa dalarna sträckas;
 När Basunerne gå och giält i lustene stötas,
 At wid sådana dån båd' döde och lefwande mötas.

Då de bedröfwade sig af Guds åskådande mätta,
 Och en Ewigket gör dem åter unga och lätta.

Där de i strålande stien som tindrande stiernorne lysa,
 Och både Klarhet och Glantz samt Ljus och Härlighet lysa.
 Där den Härliga Stad när Gudi och Lambena blifwer,
 Som sine Borgare jämt ett saligt wäsende gifwer.

Där wår Långtan och Lust med annan löpa i wädie,
 Där ei Natten å Natt; Men dagen Sålhet och Glädie.

Stockholm, den 23. Septemb.
 1726.

J. F.

Grav-Skrifter.

Alt är Fångelighet; *

Då

Kongl. Maj:sk och Sveriges Rikes Högstbe-
trodde Mann/ Råd och Fältmarskalk/ den Högwähl-
borne/ nu hos GUD i Ewigheten Salige Grefwen
och Herren/

Herr ERIC SPARRE,

Den 4. Aug. åhr 1726. beslöt sine Rådslag och wan-
dring på Jorden, och intog de Rättfärdigas boningar i Him-
melen, påmint af en underdån- ödmjuk tjänare.

J. F.

Alt inunder Solens Säte,
Alt inunder Månens ring,
Swad Wi med wår tanka måte,
Alt är idel ingen ting,

Sielfwa Tiden (Som man wet)

I sin flycht wår wärpling likar,

Med Predikaren predikar:

All ting är Fångelighet.

* Pred. 1^a v. 2. 14.

Swad

Hwar är nu Carthagos Seger?

Trojæ Ståltthet? Babels ros?

Cyri Makt och Cafars läger?

Allt är svunnit och sin fos.

Är dock intet mera kvar,

Så af forna världsens under,

Som af Hieltars Råd och Funder,

Än hwad man af Sagor har?

Alexander har det rykte:

Han så trohigt swärdet drog,

Det han knappast trodd' och tykte,

Ät en värld war honom nog.

Store Kung/ Förlåt! jag ber,

Äh hwad mänd' ditt högmöd mena,

När du icke fick den ena!

Säg? hwi tänkte du på fler.

O! I Gudar uppå Jorden

Se'n hwad här wil blifwa af!

Är då ingen friad worden

För en mörk och tränger graf?

Scepter, Spira, Spiut och Swärd/

Måste ju här läggas neder;

Här förblekna Palm och Ceder;

O en obeständig värld!

Kunde Dygd för döden fria :

Mandom/ för hans starka arm :

Wälde/ för hans starpa lia :

Klofhet/ för hans Hot och Harm :

Fågring för hans blinda stott ;

Wor Gref Sparre ån ei glömder :

Dock ho lefwat så berömdet :

Lär ei glömmas bort så brott.

Hielte/ Fäderlandens åhra :

Giötars Prydnad : Rikets Zir ;

Trenne Cronor wittne båra

Huru dyr din bortgång blir.

Wittna ock mång' fremde land,

At med dig och dine leder/

Råd och Mandom lägges neder/

Uti Grafwens falla sand.

Rår sig Molnen sammandraga

Ock den dryge Åstian går,

Plår det sig til owår laga,

Storm och liungand' förestår ;

Så det åfwen bådär ån :

At ju fara är för handen,

Når de Wise dö i lauden,

Ock de Trogne ryctias hän.

Himmel/ skal din wrede wara

Öfwer oss til Ewig tid?

Wil du dock ditt arf ei spara

Låta Oss i No och Frid?

Sku de dödsens byte bli

Som ha sluppit krigets låga?

Är det (om jag dristar fråga)

Wäld ell' Nåd Wi lefwa i?

Dock, hwil wil jag detta weta

Och med GUD til Rätta gå?

Ho kan Herrans Nåd utleta?

Det ei Änglar lärt förstå.

Nog at Wi ha wissbet fått

Äf det löfte jag här säger:

Uäpsten måhl och Gränzer äger;

Men hans Nåd är utan mått.

Kommer Swea Barn och Bröder

Stånden alle för en Mann!

Nu är tid at man i nöder

Sig med alfwar griper an.

Bort, låt det i hiärtat blö

Ät Oss Hoppet skulle fela.

Låt Oss denne lösen dela:

Alla lefwa, Alla dö.

Men

Men hwar skal jag lindring finna
 För ett bröst som swära qwäst?
 Högwålborne Fru Grefwinna
 Ehr rör denne saknad måst.
 Et jag endast nämna wet:
 Ho sin håg har lust från jorden,
 Har ock tröst i dese orden:
 All ting är Fåfånglighet.

Öfwer

Nu hos GUD Salige

Fordom

Shreborne och Högwålachtadt/

Herr DANIEL de LOHMELL,

Som efter en långlig utstånden sjukdom ock
 Christelig beredelse / den 7. Aug. åhr 1726. affomnade/
 ock den 11. därpå följande i St. Catharinae Kyrkia Jord-
 fästes / yttrade / i sit sjukliga tilstånd / följande
 tankar / de i sorgen qwarlemnades

Hörsamste Tjenare

J. F.

NB. Näst under Titul Bladet stod en Lit-kista med följande tilskrift:

Detta hus, min wandrings-man,
 Jag mer än hela världen äger,
 Här är det fasta Slätt och Lager/
 Som ingen öfwerwinna kan.

Al ting söker til sitt ämne :
 Allt sit hemvist längtar til:
 Hwad Wi under Solen nämne,

I sitt wäsend wara wil.

Elb/ och Watten/ Lust och jord/

Hur' de dela makt och wälle,

Doct, i sitt bestända ställe

Blifwa, efter HErrans ord.

Elben fria luften söker

Och åt högden swäfwand' far;

Gnistrar, sprakar, dammar, röker,

Hwar han icke öpning har.

Utur jordens stängda wrå

Öfwer Bergen han sig häfwer,

Fräter allt hwad honom qwäfwer,

Att han frihet winna må.

Wattnet/ som så sällsamt flyter,

Har så många handa lopp,

Snart det utur skyn sig bruter,

Snart ur jorden qwäller opp;

Hwart som hålst det rinner af,

Bort i Sidar, Strömmar, Floder,

Samlas doct til sina Moder

Och det wida wilda Haf.

D

Wad=

Wädret / skönt Wi icke weta,
 Hwar des råtta tilhåld är,
 Will de dålda rum dock leta
 Där des hwila wara plår.
 Bäst Wi höra til des gny,
 At det fålas / snyss och fråser,
 Samt i stormand' wrede hwåser,
 Måst' det i sitt dålda fly.

Jorden / som utur sitt sköte
 Tusend' handa Allster bår,
 Örter / Gräs / och Fruchter söte
 Och hwad likt och olikt är;
 Måste med sin wårters slag /
 Med det minsta Frö och blomma,
 Til sin jord tillbaka komma;
 Följa all Naturens lag.

Solen / hwilken lufsast brinner
 Af all lins på Himmelen,
 Til det rum där hon uprinner,
 Dit hon skyndar sig igien.
 Hwart man synen sända will,
 Hwad Wi höre, hwad Wi nämne,
 All ting fiket til sitt ämne:
 Allt sit hemwist långtar til.

Lika Dde Ds och följer

Som ett twesfalt ursprung ha :

Wäre Kroppar: mulden hölljer;

GUD wil anden til sig ta.

Doct, wår kropp, den usla jord,

Som en tid i mull förwaras,

Skal å nyo uppenbaras,

Och bli en gång härlig giord.

Bleka hamn/ som bären kläder,

Och Ds detta wittne bår,

Du, så wål som dina Fäder,

Nedan wid os skilder år.

Säll äst du! och wål år dig!

In den stormand' korskens bålja,

Som til grafwen wille följja,

Har nu ändtlig saktat sig.

GUD som Wäre hiärtan känner,

Ser wål hwad Ds nyttigt år;

Lägger korsk på sina wänner,

Pröfwar dem han håller kiär;

Men hans hielperika hand,

Är ei under agan fiärran;

Läfwat ware **HERRAN** **HERRAN**!

Som förlöser Wära band.

O! J/ Tyfsta Hyddors Andar.

Öpnen mig och Edre Ziäll;

Säll den i det Tyfsta landar!

Han är wiff med allo Säll!

Låt Öf dölja Öf i mull/

Wi/ som å med sorg berända/

Där ftal plågan återwända/

Lyckan bli Öf blid och hull.

Ytterft, waren J och tröfte!

J, fom denne faknad qwäf,

Tror, den honom återlöfte,

Han har åfwen nu gjort wäf.

Skulle något felas ån,

Är Ehr sorg förftwär at winna?

Kunnen J Ehr ftarkt ei finna?

Tyft! J råkas ftart igien.

Wid

Doctorens och Provincial - Medici,

Adel och Wögafnad

Herr ERIC CARELBERGS

Begrafning/ fom ftedde i Norköping den

A:o 1726, den Salige Åftedne til efterminne / ftref följande forta rader. J. F.

Ca

Så wil din Sälla Siäl så snart
 På annat wäsend' lyfta,
 Och sig uti en fredlig fart
 Ut Firmamentet lyfta.
 Du flytter från wårt sällskap bort,
 Ett annat folk behagar;
 Men gör de dinas glädie kort/
 Med dina korta dagar.
 War nu att stiljas lagom tid
 När man för Währens blomma/
 Om Hösten tänkte glädias wid,
 Ut mogen frucht bekomma?
 Se dock, hur' döden swära ting
 Sin' pilar mot Os hwäßer,
 Nu måst' man otänkt sprida kring
 För Myrten Sorg = Cypresser.
 Hwad är at gräs och örters kraft/
 Och Blomstrens wärckan weta/
 Ut kunna af *Metaller* fast/
 Af Stenar wätstor leta?
 Ut Trädens fruchter/ Wärters art/
 Af fiärran länder pröfwa,
 Samt hwad den Högsta Os har spart,
 Och Wi i nöd behöfwa?

När utan skilnad, alle slått,
 Klot/ Oklot/ Fattig/ Riker/
**I Grafwen wäntar samma rätt/
 Och blir hwarannan liker.**
 Hit! I Natur-förfarne, hit;
 Men fäfangt! blir tillbaka!
 Wår dödas egen konst och flit
 Måst' här sig sielf försaka.
 Så går det, när ei ödet spar
 Wår Hydda til at stielpa,
**Den åsta androm hulptit har
 Kan då sig sielf ei hielpa.**
 Dock, du som detta läs och hör
 Tåncf aldrig at jag skrifwer:
 At döden (hur' han wäldet för)
 Of alltings mäktig blifwer.
 Nei, annat Of Wår Sälla will
 Med sitt exempel lära:
 När swedan börjad' sättia til
 Låt han sig minst förfära;
 Men straxt han såg **Hin gamla kom**
 Och at det wille lida,
**Så sökte han sig läkedom
 I Christi Sår och Sida.**

Föräldrar! hwad för Frid och Tröst
 Må jag Ehr föresätta?
 Som Edre sorg-bebundna bröst
 Förmätte bättre lätta.
 I klagan: at Ehr hand ei fått
 Hans ögne-läck tiltrycka,
 Men som Ehr sorgen nära gått
 Så är det mer en lycka.
 En sinas bortgång wistas wid,
 Ett minne åsta wäcker,
 Som mångens hela lefnads tid
 Med ångslan gienomräcker.
 Nu, tu som fram om Grafwen far
 Blömm ei din stelnad gödra,
 Och jemte mig benågen war
 At denne önskan föra:
 Hans kropp i Grafwens kalla sand
 En ljuflig ro ei sakne/
 Och glad utur det tysta land
 Wid Domsens Morgon wakne!!!

* * * * *
 * * * * *

Wår

**Wår usla Wandring /
Besmålad genom en Siö-Fart /**

wid

Assessorens uti Kongl. Maj:ts och Rikens Commer-
cie-Collegio,

För detta Wålborne / nu hos GUD Salige
Herr PEER STIERNCRONAS
Begrafning / som skiedde i Stockholm, den 23.
Octobris 1726. af de i sorgen qwarlämnade / Förnåme
Sorgbundnas / Hørsamme Tienare
J. F.

När Store Ocean mot skyn sig häfwer opp
Och utur bottenens dy de stolta böljor winder;
När fradgan drifwer hän fram för hans wra lopp:
När grymma Sky-kast gå som göra farten blinder;
Då tyk's det hålla hårdt, då blir en farlig wefwa
För dem, i Hassens swall mot Storm och Strömmen stråfwa.

På wårldsens öpna Haf / har Os wårt öde satt,
En twär och omwänd hand är mellan Os och döden;
Hielp Gud! hur' ömsa Wi mång mulen Dag och Natt,
Wi utstå hårda kast och mörka skiftnings öden.
Så den / på hwilkens mast de höga dukar dragas /
Som den / med refna Seg'l i trånge witar jagas.

Swad

Hwad annat höre Wi, än dån och fråsand' gny?

Luft/Himmel/Haf och alt syn's wredt och hotand' wara:

Grund/Klippor/Blinda-Skiär/Storm/mörker/moln och sky/

Öf föra oförsedt i en försätlig fara;

Nu gå wi strart i qwas, nu kråkas emot stranden,

Och wråk's med wågens skumm, som splittror uppå landen.

I wrede böljor, som til Nordens strander slån

Och synas föga ting Ehr nra wilja tånja,

Som i Ehart raseri för fria tygel gå'n:

Som byten Hafwets lugn och lustens blida sånja;

Enk's än ei tider bli sig i sin dånning giuta,

Och i en fredlig fart Ehart gny och buller sluta?

Nej! nu blir äntlig sport: alt lutar til sitt fall;

De starka gifwa sig och fasta stöder bogna;

Hår ser förwirrat ut / wår *Period* syn's all /

Snart rycks de Wisa hån / snart giäller det de Trogna.

I jordist-sinte! som i säkerhet än sårwa /

Tör's I / når så går til / lång ålder Eder låswa?

Ach! Hiorten ser lifwål en hoper sunda år:

Och många wintrar ju en olycks-kråka tåljer:

Man tror at ormen ur sin hud förnygrad går;

En Phœnix i sin död på nytt sig lifwet wåljer:

Ja/ **R**osen tar igien hwar **W**ähr sin särg och blomma;
Men **M**er **S**tian måst til jord i bästa blomstren komma.

Den sälla döda som sin wandring slutit har,
 Ock Os wår wansklighet inunder ögon ställer,
 Han tycktes än haft tid at längre lefwa qwar,
 Som den til åhren ung, til mycken fördel Säller;
 Men döden som ock på wår födslostund plår wänta,
 Han snålas utan mått och fordrar på sin ränta.

En klagan, at wårt land på sådant folk ser brist,
 Som Redlighet och Dygd och Menlöst Upsåt hysa,
 Wi wete, at Wi ha i STIERNECRONA mist
 En Man, som Trohet lät i ord och gierning lysa.
 Swad under at slikt lån man ei fått längre nyttia?
 Ty slite skola ju Guds Härlighet besittia.

Så stier det: Fromhet flur, hwar Argheit triswas wil:
 Och Falskhet lefwer qwar när Trohet ser sit öde:
 Achitophel är än/ fast utan namnet/ til/
 Hwar sin's en Jonathan? hwar David? bägge döde.
 Den onde säden trifs/ som borde hädan fara;
 Den Fromma Hopet döer och måst ett Offer wara.

Sorgbundne! sättes dock Eht talamod på prof,
 När GUD så tida wil Eht Fäder til sig sanke;
 Men han förnimmer bäst alt hwad Os gör's behof:
 Hans Råd och Dolda Dom är widt om men'stio tanke.
 När Wi med tydand' tal wår räkning tecknat fuller/
 Så byter Gud den om med idel blinda nuller.

Ett wil jag Eht til tröst allenast nämna 'opp:
 Den Måstaren/ som först hans farkåst bandt tilsamman/
 Samt laden ut på redd/ och ledde i sitt lopp;
 Tror: at han skiftalårt/ Moln/ Solstin/ sorg och gamian.
 Så wet I ock hwad Man i Eder Sälla bodde,
 En/ den i ondskans Haf sitt stiepp med trohet rodde.

Til

Rectoren wid Åbo Cathedral-Schola,

Wåhlåhrevyrdige och Höglårde,

Herr ANDREAS DEGERMAN,

Då han / om sine i lifstiden Aldrakåraste twenne wid
Academien i Åbo Studerande Söners /

JACOB och PETTER DEGERMANS

Död beflageligen tilkiänna gaf; af hvilka /
den förra föddes Åhr 1706. den 8. Februarii, och efter
jämna 19. Åhrs ålder affomnade 1725. den 8. Februarii:
den senare föddes Åhr 1708. den 18. Maj, och dödde den
24. Julii innewarande Åhr 1727. då han slintande af ett
Bårg / wid det han skulle roa sig med metande wid
stranden, beflageligen omkom och drunknade; waran-
des bågge begrafne i Nyland och Tenala
Kyrkia.

Et war ett sorgligt bref, som mig tilhanda kom,
Hwaröfwer mig ännu mit hela hierta blöder;
I skrifwen, at Ehr Son, Ehr kiäre Son, är dödder,
Och at olyckligt han i wattnet kommit om.

Se på hwad åtskilt fått en meniska hådantafar:

Den som på stranden står i kalla böljan domnar;

Den böljan undangått på säkra stranden somnar,

Det döden sitt försät på alla ställen har.

I stolta böljor, J, i hafwets diupa blå,
 Det syn's, som wille J Ehr om Ehr dämning bryta,
 Och glupste efter rof på torre stranden flyta;
 Där J dock borde wid de stängde bommar stå.

Ur det ei Eder nog, at J på wattnets fält,
 In om Ehrt lösa skumm, så många tusend' dräncken,
 Ock både stiepp och folk i tysta diupen sänken?
 Ur med Ehr hämd och harm på rynden ei bestält?

Ach hwad en hertans sorg! at ingen fara se,
 Och samma ögne-blik i dödsens fara råka;
 Det måtte wähl ens bröst i stycken sönderbråka;
 Och den det angår, snart en dryck til döden gie.

Föräldrar, förjen! En J han at förja fog;
 Här må den salta flod för friska böljan gråta,
 Och Edre ögne-hwarf utgiuta wittnen wåta,
 Så mycket mera, som Ehr Son i wattnet dog.

Det är ei länge se'n den äldre slöt sin tid,
 Hwars saknat än Ehrt bröst til tunga suckar rörer;
 Men detta mycket mer, som alt Ehrt hopp förstörer:
 Här lär med Andan och med köttet blifwa strid.

Bli det den hugnan I af Edre barn förwänt,
 Af dem i kunnat tröst mot sena åldren niuta,
 Då hwita låckar fram på Edre hufwun skiuta,
 Och Hösten i Ehet här sin snid och rim-frost sändt?

Det säg's : at deras åhr ha mycket låfwat ut,
 Och mot Ehet lärda flit at deras snille swarat:
 At fromhet sig med dygd i deras wandel parat;
 Men döden gör på alt, och utan skilnad, slut.

Jag wet, hur diuvt det i föräldrars hiertan skär,
 När de sin ögons lust och ålders hugnad sakna:
 Jag wet, at de hwar dag med wåta ögon wakna;
 Ty ingen sorg så stor, som hiärtats ångest är.

Likwäl och fast jag Ehet til tårar manat har,
 Jag Ehet igien til tröst och tåligt sinne kallar;
 Sidnt hafwet himmel-högt och emot fästet swallar,
 Wid sielfwa diuvtet det dock lugu och hwila tar.

Betänken : om Ehet Son i wattu-nöd bles sänkt,
 Så war och wattnet, som från synden honom twådde:
 Som Satan affted gaf, och wid hans dop förmådde,
 Ut wattnet honom frälst / Då wattnet honom dränkt.

Min Gud, hur sällsamt du dit Regimente för!

Igienom Watten och Eld har du din dolda wägar;

Allt hwad du skickar til vårt bästa tiena plågar;

Hwad skadar då om man i Eld ell' wattnet dör?

Bort Tårar! wiken bort! gien tröst och tålnod rumm!

Förqwasde sinnet up! och låten Ehr hurgswala;

O! at jag kunde så, som jag det tänker tala;

Men blandad sorg och tröst gör tungan stel och stumm.

I weten, Wårde Man! hwad wördnad jag Ehr bör;

I å som mig ha giet min första barndoms lära;

Ock sådt det ädla frö, som skull i minnet wåra;

En fruchten och däraf med rätta Ehr tilhör.

Sag detta til en pant utaf min tacksamhet;

Här trötnar tanckan och min suka hand at skrifwa;

Och detta torde ock, ho wet, det sidsta blifwa;

En jag mig ingen stund för döden säker wet.

På Grafwen.

Wå bröder / hiärtans barn / de sinas Tröst och Hopp /

I detta mörka rumm sin torra aska blanda;

Men när de så igien sit Skick / sit Lif / sin Anda /

Sku de med större glants / än Solen lysa opp.

Stockholm, den 25. Augusti

1727.

J. F.

Det

Det gamla förbund:

Du måste Dö:

Påmint wid

Nu hos GUD Salige Jungfruns

N. N.

Graf.

SAlle Möjor! I som bo,
Uti Näckens Wattu-Rike;
Sälle I förutan life!

Tycka diupet är Ehr ro.

Fyllest Få i kindren twätta

Når som hiärtat står i brand,

Och med tårar sorgen lätta,

Wattna Hafwets wida strand.

Pånnen Of Ehr kiällas flod

Wårt elände at begråta,

Ach at Wi med ögon wåta

Mitt i willa böljan stod!

O at Oceanens wågar

Wåre ögon fylte opp!

Doct at tyda hwad Of plågar

Spisa inga strömmars lopp.

Bistra

Bispra öde! Svåra slut!

Måste Wi för syndsens wålde

Bli til ewig tråldom fälde?

Utur Eden drifwas ut.

Tistel fagra Jordan höljer:

Törne wåk's af syndsens frö:

Och på alt sen äntlig följer,

Det förbund : du måste dö.

Charon, wid sin swarta Elf

Sitter ut med stilla stranden,

Där han styr til tysta landen,

Täncker, talar wid sig sielf:

Nu är tid min färja nyttia

Medan winden fogar sig,

Folket utur wårlden fluttia,

Kommer såleds an på mig.

Döden, som sin Färjeman

Såg til swarta båten hafsa,

Stång och åbrar för sig kasta,

Sade : bida om du kan.

Om ett ögneblick, ell mera,

Skal du nog at skaffa få,

Låt mig lian först hantera,

Litet ut på rymden gå.

Där med utan wett och skäl
 Han båd' likt och olikt fäller;
 Blind och döf och dum sig ställer,
 Sargar, särar, swåra qwål;
 Kasar i sin grymma iswer,
 Och med twång sit wälde för:
 Allt til spillo för sig gifwer:
 Thron och plogen ledig giör.

 Såled's är wår frihet fort!
 Snöpligt ha wi arma Sidlar,
 Blifwit den Tyrannens trälar,
 Ach hur' ganska illa giort!
 Allt för stor är Os wår skada,
 Större än man tänkia kan,
 O at lian och hans spada
 Endest ginge diuren an!

 Swad för jämner til at se,
 Skilnad ibland wänner säta;
 Mannen Makan sin förlåta,
 Makan Mannen öfwer gie;
 Barnen Fädrens död beklaga,
 Och Föräldrar Barnens slut;
 Brodren sorg för Brodren draga,
 Till de alle burits ut.

Åter finner sig på båhr,
 En den låf och lefwa wårdig,
 Til den långa resan färdig,
 Som oss allom förestår.

Sant, at Wi dig nödigt mista
 Medan du för tidigt dör;
 Bleka Spöket på sin lista
 Utan skilnad alla för.

Sönste! war du enkom giord
 Någon tid at hugna jorden?
 Är du åter härnykt worden
 Til en klagan för wår jord?
 O ett fagert hopp för mången!
 Och ett angenämt behag;
 Hwi är Solen nedergången,
 Förr Hon sedt sin halfwa dag?

Sörjen som Ehr billigt bör;
 Men ändock Ehr tårar sparen,
 Wid Ehr sorg betänkte waren,
 I, som denne saknad rör.

Döden hur' han är förslagen
 Står i twiswel-hopp likwist,
 Döden finner sig bedragen,
 Medan han har udden mist.

Stoft, och hwad ei nämmas wärdt,
 Mätt och mahl och mulden röta,
 Samt hwad Graswen kan förnöta,
 Honom endast är bestkärt.
 Allt hwad wansflighet besluter
 Det går Siälen icke an,
 Siälen fria wilkor niuter,
 Siälen ei förwandlas kan.

Lätom Of emedlertid

Synd och wärlden wedersaka,
 Strida, Bida, Bedia, Waka,
 Tills Wi färdas få i frid.

“Sälle de i Jord sig sänka/

“Medan dock alt kiött är Hö;

“Sälle Wi när Wi betänka

“Det förbund : du måste dö.

* *

* *

* *

Sfwer

Sin Trogne Siäle = Sörjare /

för detta

Capellanen wid St. Mariæ Magdalenaë Försam-
bling här i Stockholm /

Wählåhrewördige och Högwåhllärde

Herr CARL KIELLIN,

Då Han den 15. Maji Anno 1728 Saligen afled /
Och den 23. derpå följande begrofs,

Skref detta J. F.

SA är ock nu Din resa giord,
Du Trogna Herde för Din Hiord:
Din wårde Mann: och Hærens Präst:

Som här en liten tid war Giäst:

Som aldrig wist Dig trödt ell' sen

At hugna de försträckte Ben:

At hela en förbråkad rö;

Och wäcka den i synd will' dö;

En rokand' weka tända ann;

Men släckta hwad af lusta brann;

At sönderdela mörkssens mackt;

Men ha' om Christi rike wackt.

Hur' har du intalt Frid och Tröst
 Uti mit nederlagne bröst :
 Hur' ofta med Ditt muntra Liud
 Liksom med wäld mig fördt til GUD:
 Min längtan med förwifning stilt,
 Och mig från syndig åtra skilt.
 Ja, så förstärckt min swaga tro,
 At sig min ångslan giedt til ro:
 At jag mig säkert äga wet,
 I GUD en sann dehlachtighet :
 Och glädien mig så wisser är,
 Som wore jag alredan där.

Mig tnektes då Du war hos mig,
 At jag då war hos GUD med Dig.
 Wi taltes wid om mycket godt,
 Och om Guds Barnas Arfwelått;
 Hwad Lycka wåre Fäder giordt,
 Som gått til tysta Landen fort.
 Nu får du sielf i glädien se
 Den tröst, Du mig har welat te.
 Ach! Ho skal ändtlig lösa opp,
 Det bandet mellan Siäl och Kropp,

Som

Som mig så tidt bekymrad gör,
 Att jag så ofta, ofta dör?
 O! Att dock GUD bewekte sig
 Mig snarlig kalla opp til Dig;
 Jag skulle menlöst tråda fram
 För det för Os förbäste Lam,
 Och tala om den Siäla-Frid,
 Som Du i sorg mig tröstat wid:
 Hur' Du de glödand' spjut har bräckt,
 Med hwilka Sathan mig försträckt.
 Wär wänskap skulle bli så stor,
 Som jag den en gång blifwa tror;
 Men nu hwad wil jag säija mer,
 När Hand och Hufwud luta ner,
 När döden mig så innehar,
 Att Intet af mitt Allt är qwar.

Sorgbundne Maka! Barn och Släkt,
 Jag wet hwad qwahl Des Saknad wäckt:
 Men tänck: Att Han/ som Indians Man
 De Faderlösa föda kan.

Och Du, som spåtst och trohig går,
 Se huru snart man läg's på bår:

I Andedrägten, som du drar,
 Består det stolta mod du har,
 Hur' högt ett liud du från dig gier,
 Aft du ett Liud, och intet mer.
 O usle Mull! O Matke-säck!
 Hwi yfs du öfwer Stoft och Träck?
 Hwart wil du med din Styrcka fort?
 Ell' har Förstånd dig galen giordt?
 Kom, Arme Däre! Kom och lär:
 Förstånd och Styrcka intet är.
 Gunst/ Gåfwor/ Mandom/ Smille/ Wett,
 Ha alla här sin ända sett.

MEn jag, jag wänder mig igien
 Til Dig, hos GUD, min Sälla wänn;
 Snart se min matta ögne-bryn
 Med suckan efter Dig i stynn;
 Snart til den mörka jordens wrå,
 Där man Din Aska bädda må.
 Och fast jag wet: Din Sälla Siähl
 För Lambets Thron när ewigt wäl:
 Fast Du på Glädie-stranden står,
 När mången ihl mig öfwergår;
 Så önskte jag, wid mitt beswär,
 At Du ännu mig wore när!

Hur'

Hur' ofta går jag wid Din Graf

I Tanckar sorgse til och af:

Hur' ståncker jag med gråt den mull,

Som blifwit blandad för Din skull:

Hur' sammar jag den Kalla Sten,

Som glömmar Dina Trötta Ben.

Förr skal ei Tånning stie i Ny:

Förr Dagen utur Väster gry:

Norrstjernan förr i Söder stå;

Och Carla-Wagnen bakvänd gå:

Den längsta Winter-Natt bli kort,

För'n jag Dig nånsin glömmar bort.

Nu haf farwål til långlig Ro,

Tills åter Wi få sammanbo!

GLDz Anglar til en klarhet ny,

Din Siäl ledsaga öfwer sty,

O! at den Dag snart lysa må,

Når Guds Basun begynner gå;

Når Jag och Du och Alle Wi/

GLD in- och utom Of få si.

**

**

**

EPITAPHIUM,

Tillagd

Til föregående

Sorge: Ditt.

W

* * * * *

Andringsman!

Medan du äst stadder på en wilsam wäg,

Dårest du intet ögneblick är säker,

Med mindre du ju anfällen och förrastad warda kan;

Så tag mig till godo, at jag dig Herberget wisa will:

Här finner du en Graf,

Och där uti en dödan,

Betänk: At du ock dö måste.

Detta är det måhl, som allom förefatt är.

Frågar tu hwad wägar HErren honom fördt hafwer?

Fromhet och Trohet hafwa bewarat honom:

Rättfärdighet och Sanning hafwa gåt för honom:

Nåd och Barmhertighet hafwa följt honom efter:

Märk hwad det är, som dig uplösa och leda skal!

Astundar du at weta huru han lefwat hafwer?

Han war Nitist; Men bar Nit emot falskhet och bedrägeri:

Han war icke utan hat; Men hatade de gudlöse försmädare:

Han

Han war fruktsam; Men bar en inderlig wördnad för Guds försyn:

Se, huru du din gång och wandring ställa skal!

Wil du weta huru han dödt?

Han dog dageligen; därför war döden honom icke fasetlig:

Han hölte det Dwisja för det Wisaste; därför war han glad i
lifwet och förnögd i sin död:

Han lefde i Christo; därför blef Christus hans lif, och döden
hans winning:

Besinna, huru du dig emot döden bereda skal!

West du, huru du hans bortgång förja bör?

Beklaga icke hans dödelighet;

En då hade du honom redan i lefnaden beklaga bordt:

War icke otålig, at han är dödder worden;

En då sätter du dig emot Guds försyn och stickelse,

Som lif och död i händer hafwer:

Afwundas icke, at du hans kärlek umbära måste;

En därigenom lär du at älska Gud öfwer alt:

Fatta och förstå, huru du dine döde beklaga och begråta skal!

Och efter det du west,

Ut han ur Babylons-Fångsle til Freds-husom,

Och de lustige Boningar i Zion förder är,

Hwarföre skal du honom återfordra?

Eller dit siune sig deröfwer til ångslan begifwa?

O! huru ogunstige äre wåre Sorger,

Och egennyttige merendels alle wåre önskningar!
 Har han wunnit Seger-Cronan,
 Hwarföre wele wi hans Triumph med suckar ofreda?
 Wi kunne honom ick, ehuru stehl och förbleknad han ligger,
 såsom dödelig anse,
 En denne afbild är nu mera falsk,
 Utan såsom en Himmelsk-Medborgare,
 Den där Guds nådes fullhet, till alla deklar, ser och åtniuter.
 Här hafwer jag lämnat dig en kort lärdom,
 Som fordrar en långlig öfning.
 Lef så! så skal du Saligen dö:
 Dö så! så skal du ewinnerligen lefwa;
Wandringsman!

Brud:

Brudskifter.

Lyst = Önskan

Til

Secreteraren Ädel och Högachtad
Herr OTTO FREDRIC ENGELKE,
 Och Dngd-Edle Jungfrun
Jungf. ANNA BEATA ALBRECHT,
 Vid deras Bröllops-Act i Stockholm den 1. Nov.
 1726. under sukkligt tilstånd, fattad af
 J. F.

Säg som förlängst med mogna stäl,
 Sagt hela Helicon far-wähl,
 Med alla Sång-Gudinnors Cor,
 Och wärldslig wishet som där bor.

Som aldrig nänsin någon dag,
 Tänckt mera några glada slag,
 På min förstämda luta slå,
 Men sorgse Thoner då och då;

Som redan i min egen bild
 Wid mer'stors samfund ser mig skild,
 Och tyck's bland Wisne Skuggor stå
 Dem ingen mera tänker på.

Jag undrar hur' det kommer til,
 At jag ur grafwen fika wil,
 Och än en gång i kring mig se,
 Hwad som i världen månde ste.

Hielp Gud! hwad buller, bång och gny,
 At rycket höres opp i stn?

De usle trälar hålla fort,
 Som de från första början gjort,
 At ryckas / riswas / slitas / dra's /

Och ofta om ett intet ta's.

Mitt blöda sinne rys här wid,

O hwad en högstbeflaglig tid!

Må intet mig då hugna mer

At alt hwad under Solen skier?

Väst jag här om i twiflan står

Wår Brudgum jag för ögon för,

Som med des utwald' täcka Brud,

Står prydder i sin Bröllops-Skrud;

Hwaraf ännu mit hierta rör's

Och som til frögd å nyo för's,

Och tror jag det det sidsta är
Som mig i världen fågna lär.

Jag tillstår sielt mig orsak ha,
At del uti hans lycka ta;
En han, som jag med hugnad spordt
Har mig ett trogit sällskap giordt,
Och ensam wist sig vara wänn,
När andra wänner swunnit hån.

Ach! wore nu som forna dar
Min förra drift och hålsa qwar,
Jag skulle stämna an en gång
En ny och mera lustig säng,
Min harpa gie så giälla liud
Som förr ei hörts för någon Brud;
Ja, Hans och Hennes wärdighet
Skull' lysa afwund til förtret;
Lifwähl, fast Makten ei förslår,
Min wilja öfwerhanden får,
Och om jag icke måktar mer,
Jag doch en önskan sänder Ehr.

☿ ☿ ☿
DEn Högte, som det första par
I Eden sammanfogat har,

Och låtit utaf deras samn,
 Ehr efter handen komma fram,
 Han gifwe Ehr så mycket gott
 Som något Brud = Sold för Ehr fått!
 Som Tiden Ålder / Åldren Åhr,
 Och Åhren Månar tållja får:
 Som Månaderna dår uppå
 I Wekor sedan delas må:
 Som Wekan Dygn och Dagar gör:
 Som Dagen Timmar med sig för:
 Som hwarje Timma til sit slut
 Uti Minuter råknas ut!
 Ehr gifwe Høsten mogen frucht:
 Och Wåhren en behaglig lucht:
 Den lufwe Sommar nõjsam frid:
 Den friska Winter sundan tid!
 Förr måge Tistlar Drufwor te,
 Och Wintrån Ollon från sig gie:
 Magneten bli ombytelig;
 Förr ån Ehrt wålstånd byter sig!
 Nu Sunnan blåse Eder lugnt!
 Så Arla Regn och Sårta! *Punct.*

* * * * *
 * * * * *

Då
 Secreteraren och Advocaten i Höglof. Kongl.
 Swea Hoff-Rätt/
 Edel och Högachtadt
 Herr CHRISTIAN HERKEPÆUS,
 Med
 Wälborne Jungfrun,
 Jungfru MARIA CHRISTINA
 NORDENFLYCHT
 Sammantwigdes; som skedde i Stockholm den 2.
 Julii 1728. betygade sin fågnad
 J. F.

Ag, som min luta sörja bad,
 Och nyss en klage-wiso qwad,
 Will nu min ångslan giöra kort,
 Och Sorg i Glädie byta bort;
 De tysta Thoners matta liom,
 I lunde strånger stämma om:
 Och i ett annat sammanhang,
 Förwända nu min lute-klang.

Hast werlden ren af ålder grå,
 På trötta fötter tyckes gå;
 Och tyna bort af tidsens last,
 Samt bli til Intet med en hast;

En hennes grunder (som man wet)
 Sig stöda på Förgånglighet;
 Och hon sielf suckar at bli fri/
 Det hårda twång hon sitter i;
 Fast grymma tiden wäldsam är,
 Och all ting fräter och förtär,
 Förwandlar jordens krafft och mærg,
 I multnad, röta, råst och ärg,
 Och i en tunnna rifwer ned
 Swad hundra åhr lagt handen wed:
 Så står dock Kärlek oprätt änn,
 Som aldrig wända lär igår:
 Men blifwa i sitt förre Flor,
 Så länge en på jorden bor:
 Ja, lika fullt och fast bestå,
 När wärld och himmel skal förgå.

Du sielf lycksalighetens rot,
 Som bår för Ensligheten bot:
 Nationers lycka: Länders Pris:
 Den forna gyllne-tids bewis:
 Det högsta goda af allt godt,
 Som fallit på wår dehl och lätt:
 Som gör at all wår tids förtret,
 Sig byter i Förnöjlighet:

Swad

Hwad läf må Kärlek ägnas til,
 När intet läf tilräcka will;
 Us alt hwad wida jorden bär/
 Desz Adell äldst och ädlast är.

Vörnögdde Twå! som denne dag
 Er gie at bygga hionelag;

Som Sälle nu förfara få,
 Hwad all Naturen syftar på;
 Tror, at jag af Ehr lycka hörd,
 Bliw lika som utom mig förd:

Ja gläds at så fullkomligt Bar,
 Hwarannan sig til äkta tar;

Och ömsom lycklig statta kan,
 Så tackar Brud! så hurtig Man!

En Mann, som til det ryckte hint,
 At han ur lagens Labyrinth,

Sin nästa wägen wisa kan,
 Och tar sig mångens wälfärd an.

En Brud, hwars Sedighet och Wett,
 De ei allenast gödra ett,

Men ock hwars Menlöshet och Blygd,
 Fördubla Hennes ärfda dygd.

En Mann, som med Försigtighet,
 Och med Förnuft sig bäriga wet.

En Brud, som lefwer tyft i ro,
 Likt Pärlan i sin Pärlamo.
 En Mann, som träffligt Snille fått,
 Gidr lycka, och har mycket godt.
 En Brud, som wida lysa månd',
 Af anse'nd', ähra och förstånd.
 Säg käre, säg hwad Brud och Mann
 Hwarann mer lycklig göra kan?

För skall af Floden Fruchter fås,
 Och Säd i Haffens Renar säas:
 För Swanen sinna öfwer Land,
 Och Diuren bo wid saltan Strand;
 För'n någon förmån tryta må
 För Ehr, I käre wänner Twå.
 Han/ som til allas tankar ser/
 Hans Nåd må hwila öfwer Ehr!

Til
 Afessorfkan Wålborne Fru
SOPHIA ELISABET BRENNER,
 Då desz sinrike och hårlige Betrachtelser öfwer
 Christi Pino

Gienom trycket woro utkomne.

*S*ophia har sig här den bästa dehl utwalt;
 Har tänckt, hwad Christus sielf Os lär : at et år
 nödigt.

Guds Rike böre Wi ju sökia framt för alt,
 Hwad öfrigt skal Os se'n tilfalla öfwerflödig.
 Jag har med helig håg, och wördsam undran hört,
 Hur' in til Christi Kors Hon full med andakt sutit
 Och i så sorglig thon sin harpos stränger rört,
 Att wåta wittnen sig ur mine ögon giutit.
 Mitt hiarta röres än utaf de tysta slag,
 Med hwilka Hju til sorg all wärlden med sig binder,
 Det syn's hur' trofast Hon i Korset har behag,
 Ty ögat regnar gråt, och Munnen klagan liuder.

Så måste Helicon i Zion bytter bli,
 Ens ungdom utaf flit, af wisdom åldren smaka;
 Hur arla fika ei de söta Honungs-Bi?
 Som komma jämt och samt med samtkad must tillbaka.
 Den späda brådd man sedt, de blomster som man rönt,
 Då trädet stod i blom och marken i sin gröda,
 Är med så hårlig skörd och frucht af Hösten Erönt,
 Ut här Naturen sielf syn's lik som öfverflöda.
 Wälsignad Röst! skal det dit sista qwåde bli?
 An önskte man den tid då lärda Swanar höres;
 Dock, medan du förut de Sölsfverhår fått si,
 Är wäl at anstalt til den sista resan gjöres.
 Jag som mig redan lagt på sote-sången ner,
 Och stumm-ögd knappast mer än bara döden skåder,
 Som märcker daglig dags hur' nära han sig ter,
 Och uti mina siät mig tätt på hålen träder.
 Jag wil wid Christi Kors, med dig, mig ställa in,
 Ach! at för hans förtienst, den nåd af Gud mig hände:
 At intet wärldsligt mer må komma i mitt sinn',
 Så wor' min lefnad Frid / och Salighet min Ande.

J. F.

IRENICON

Ad

GEORGIUM I^{um}

Potentissimum magnæ Britanniaë Regem.

Instruit una simul tres magna Britannia Classes,
Europæ tacitis pace labante dolis.

Hæc Austrum expansis, Boream petit altera, velis,
Æquor ad Hesperium tertia flectit iter.

Ut Russæ Hispanæque rates videre Britannas,
Portibus in mediis contremuere suis.

Quid vos Hispanæ tremitis Russæque Carinæ?
Pacem Anglæ puppes, non nova bella, ferunt;

Europæ dubiam veniunt stabilire quietem
Bellaque quæ sperant pellere monstra mari,

Hoc Europa Tibi debet, Rex magne Georgi,
Qvod per Te stabilis tempora pacis eant.

Freds- och Förenings-Öwåde /

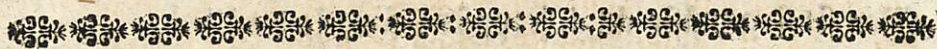
Öfwerråkt /

Til hans Kongl. Maj:t af Engeland / den
Stormächtigste Konung och Herre / Konung Georg
den första. År 1726.

Utur Latinska Språket af föregående Verser öfwersatt af
J. F.

Du styrer Store Kong! ett mächtigtt Foll och Land,
Och Trenne Flättar Du med ens ur Hamnen reder,
Så snart Din Segel gå från sine sälle strand,
Sig in- och utom Beldt Din macht tillika breder.
När afwund ond af art, inunder hemligt swef,
Had' åter spilla tänkt den wunne fred i Norden,
Hon ögat sneda måst' åt Dine Segel-stref,
Och sucka at Din makt så högt är wuren worden.
Snart ser hon Sunnan til hwar Dine Kiöblar gå,
Snart hur' de Nordan hän, och snart åt Wäster sträfwa;
Men strart en Spanst och Rusß des spröten ståda få,
Af håpenhet de in om faste bonnar bäfwa.
Dock, hwad en säfång sträck är Eder kommen å
I håpne Stannar I / hwad mände Ehr förfära?
De flytand' låger som wid Edre bonnar stå
Ha inga wrede bod; Men friden til at bära.

En twifwelaktig ro dem endast hågad giör
 At Nordens Säkerhet i närmre sifte taga,
 Och at de Swarta-Troll som twedräfts andan rör
 Uhr Hastwets rymder bort til mörka giömslor jaga.
 Så widt som Salta Beldt sin stolta bölja för/
 Och Oceanen sig kring wida wärlden giuter;
 Så widt / o Tappre Kung! dig denne åhra bör:
 Ut genom dig / näst Gud / Europa hwilo ninter.

Anno 1727.

Då en långsam och bedröfwelig sjukdom hela åhret
 följt mig efter.

Sur' länge, Gode Gud! wil du mig trösföds låta?
 I Sknar, gifwen regn! och hielpen mig at gråta;
 Ach! om förmedelst gråt jag hunne til mitt hopp,
 Jag skulle Ocean med tårar fylla opp.

Hwad är at Solen högt på Horizonten skrider?
 När jag förgiäfwes doct måst' tällja åhrsens tider;
 Förgiäfwes ömsa sig, Höst, Winter, Sommar, Wåhr;
 Ty idell idell Natt å alla mina åhr.

Jag tänkte: måtte jag dock snart min sorg förgåta;
 Af Charons svartta Elf jag wille farten måta;
 Ach! om i dödsens Natt jag byta fått min tid/
 Så säfwe jag i ro och hade redan frid.

Jag säfwe där i ro, där fångar frihet niuta:
 Där de til jordens bröst sit matta hufwud luta:
 Där trugaren ei mer de trötta Trålar qwål/
 Där hwar har lika lott/ en Konung och en Trål.

Men si! jag måste än i kroppsens fångse dwäljas,
 Och mer för dödsens swel än för hans grymhet qwäljas.
 Dock Solen ei alltid med mörka stnar går,
 En gång/ när Gud så wil/ jag åter glädias får.

~~~~~

Anno 1728.

Wär hälsad, där du re'n en ljuflig wär bebadar,
 Du sköna Nechtergahl! som än min ångslan skådar;
 O huru gläder mig din stämmors giälla liud!
 Hållst jag upmuntras at tillika priså Gud.

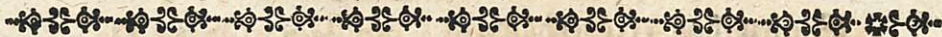
Ach! kunde jag så wist mig glada nätter gödra,
 Som du dig ofta glad om natten låter höra;

Jag

Jag skull' min ledsamhet i glädie byta bort,
Och mången långsam natt med sänger giodra kort.

Lifwål fast sorgen mig til jorden nedertrycker,
Jag mig i hoppet säll, i tankar salig tycker;
En wigtig härlighet min motgång kommer stad;
Och som bedröfwad är jag ändock' alltid glad.

Jag fruchtar döden ei; och hatar icke lifwet;
Men har i HErrans hand i lif och död mig gifwet;
I lif och döden jag til honom endast hör;
I honom lefwet jag/ i honom jag och dör.

Grofasthet i Nöden.

Mel. Siungom nu af hiertans Grund.

Dalkas til mig Gud min tröst,
Tu, som mig har återlöst;
Hör ett nederlagit liud,
Ach min HErr, och min Gud!
Siählen, Siählen jämrar sig,
Och jag släpper icke dig,
Förr än du wälsignar mig.

II.

Jag är ned til jorden bögd,
 Det förgåten af all frögd;
 Ensligheten gör mig mått:
 Sorg och Tårar är min rätt;
 Then min wäim och Broder war,
 Hemligen sig undandrar
 Det mig tidt på tungan har.

III.

Mine matta ögne-brunn
 Skåda efter dig i sky;
 Ögat ser til Bergen opp,
 Til dig Gud min tröst och Hopp.
 Sjålen har et återhåld,
 Om du håller dig fördåld
 Bidr jag på din Himmel wåld.

IV.

Hwad är jag, at du mig quål,
 Jag eländig Synna-Tråhl?
 Ett förtorkat stoft och ler,
 Som ett wäder pustar ner.
 Hwad är jag, Jag usle Mann,
 At du dig så ställer an,
 Och nypå mig wredgas kan?

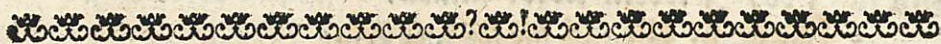

v.

Jag begiär et lefwa få;
 En mitt lif är qwahl ändå.
 O at dock en stilla död
 Slöte båd' mitt lif, min nöd!
 Döden mig ju winning bär,
 Som i Christo dödad är,
 Dö och stilkas jag begiär.

vi.

Ack min HErre, och min GUD,
 Hör ett nederlagit liud!
 Nalkas til mig med din tröst,
 Tu, som mig har återlöst!
 Stählen, Stählen jämrar sig,
 Och jag släpper icke dig,
 Förr än du wälsignar mig.

AUCTORENS

Saliga förtrostan och Slut-Sång.

i.

Nu sluter sig min wandring och min möda:
 Nu, GUD ste lof! min jämmer sluter sig.
 Nu får jag se, för dagens Morgon-röda,
 Hur' GUD, min Sol, han ewigt lysser mig.

O huru glad min Siäl til Frid jag sänder!
 I tankar jag re'n wistas utom mig!
 Jag flytter bort, och til de sälla länder;
 Nu, GUD ske lof! min jämmer sluter sig.

II.

Lik som en dröm nu är, och snart försvinner,
 Ett Öwist Wist Öf gier at hugnas af:
 Som Strömmen bort i modrens sköte rinner,
 Och samlas i det wida wilda Haf:
 Som skuggan/ bäst han syrs, har undanfarit,
 Det blott en skymt utaf dess wäsend' gier:
 Så är hwad jag i denna wärlden warit/
 En Dröm/ en Ström/ en Skugga och ei mer.

III.

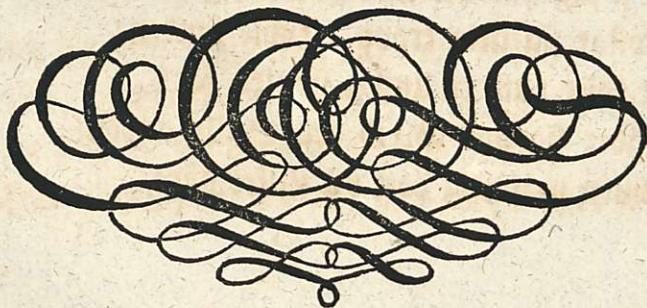
Nu få I ro, I trötta leder! smaka;
 I, hwilkom ro i wärldsens öde trytt.
 Jag önskar ei min wandring mer tillbaka,
 Sen jag har hit til kalla skuggan flytt;
 Hur' hwilar sig min kropp i kyhle sanden!
 Det i sitt rum en ljuftig swalka får!
 Hur' gläder sig hos GUD den Sälle anden!
 O huru wäl mig dock på slutet går!

IV.

Här får jag mig i wällusts strömmar bada,
 Mitt förra qwal har glädien swulget opp:
 GUD gläder mig, som gör de trogna glada,
 St! wunnen är min längtan och mitt hop.
 Fullkomlighet och Lius min Siäl omgifwa,
 Glätt ingen man min stora Sällhet tror;
 Ack, Gode GUD! hur skal jag dock beskrifwa,
 Det rum, där som din Nådes Fullhet bor?

V.

Som Foglar små sig ganska glade gödra,
 När Solens skien dem läckar ut til ro
 Men rätt så snart sig åstian låter höra,
 Straxt sökia opp sitt Hus, sitt Hem och Bo:
 Så söker jag min säkerhet at niuta,
 Här torde bli, ho wet? en usel tid,
 På det, om GUD sin grumhet wil utgiuta,
 Jag hwila må, och såfwa sött J. Frid.

The first part of the book is devoted to a general history of the
 world, from the beginning of time to the present day. The author
 has endeavored to give a full and accurate account of the
 progress of human knowledge, and the state of the world in
 every age. He has also taken care to mention the names of the
 most eminent persons who have distinguished themselves in
 every age and country. The second part of the book is
 devoted to a particular history of the British Empire, from
 the reign of King Henry II. to the present time. The author
 has endeavored to give a full and accurate account of the
 progress of the British Empire, and the state of the world
 in every age. He has also taken care to mention the names
 of the most eminent persons who have distinguished
 themselves in every age and country. The third part of
 the book is devoted to a particular history of the
 American Empire, from the first discovery of the
 continent to the present time. The author has endeavored
 to give a full and accurate account of the progress of
 the American Empire, and the state of the world in every
 age. He has also taken care to mention the names of the
 most eminent persons who have distinguished themselves
 in every age and country.

